

**ЛЬВІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ
ІМЕНІ ІВАНА БОБЕРСЬКОГО**

Кафедра легкої атлетики

Павлось О. О.

ЛЕКЦІЯ

**ІСТОРІЯ ВИНИКНЕННЯ ТА РОЗВИТОК ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ.
СУЧАСНИЙ СТАН ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ В УКРАЇНІ ТА СВІТІ**

з навчальної дисципліни
„ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКИ”
для студентів
спеціальностей: 017 „Фізична культура і спорт”,
014 „Середня освіта (фізична культура)”

“Затверджено”
на засіданні кафедри легкої атлетики
“ ___ ” _____ 2020 р. протокол № 1
Зав. каф. _____ Свищ Я.С.

З М І С Т

1. Розвиток легкої атлетика від Стародавньої Греції до сьогоднішніх днів.
 - 1.1. Легка атлетика в стародавні часи.
 - 1.2. Розвиток сучасної легкої атлетики.
2. Створення міжнародних спортивних організацій.
3. Розвиток легкої атлетики на території України в різні часи.
 - 3.1. Розвиток легкої атлетики в Україні за часів Царської Росії та СРСР.
 - 3.2. Розвиток легкої атлетики на Західній Україні.
4. Успіхи українських легкоатлетів на Олімпійських іграх.
 - 4.1. Виступи українських легкоатлетів у складі збірної команди СРСР.
 - 4.2. Виступи українських легкоатлетів за часів незалежності.

1. РОЗВИТОК ЛЕГКОЇ АТЛЕТИКА ВІД СТАРОДАВНЬОЇ ГРЕЦІЇ ДО СЬОГОДНІШНІХ ДНІВ

1.1. Легка атлетика в стародавні часи. Археологічні розкопки, наскальні малюнки та стародавні манускрипти свідчать про те, що за багато віків до нашої ери змагання з легкої атлетики проводилися деякими народами Азії та Африки. Змагання зі швидкісного бігу були відомі як у Стародавньому Єгипті, так і в багатьох країнах Близького та Далекого Сходу. Великої популярності легкоатлетичний спорт досяг у Стародавній Греції.

Причиною проведення спортивних змагань у цій країні було те, що багаточисельні війни вимагали наявності сильних і спритних людей. Тому, в містечку Олімпія, біля підніжжя пагорба Кроноса, де знаходився славнозвісний храм Зевса, стали проводитися загальнонаціональні змагання, які отримали назву Олімпійських ігор.

На Олімпійські ігри збиралася величезна кількість людей із різних міст Греції. Про значення та популярність цього спортивного свята свідчить той факт, що під час Олімпіад по всій країні припинялися війни.

Перша відома нам Олімпіада відбулася в 776 році до н. е. До програми було включено біг на один стадій (192,27 м), чи, як його тоді називали, «дромос». На XIV Олімпіаді було включено подвійний біг, чи «діаулос», а на XV Іграх біг на довгу дистанцію – «долікос» (24 стадія). У 708 році до н. е. на XVIII Олімпіаді спортсмени почали змагатися у п'ятиборстві (пентатлоні), яке включало біг, метання списа, диска, стрибки в довжину та боротьбу.

Таким чином, у Стародавній Греції культивувалися майже всі види легкої атлетики. У підготовці спортсменів до змагань греки наблизилися до нашого часу. Так, вони виконували різні підготовчі вправи, які нагадували сучасні бігові, практикували біг по воді та піску. Старт у бігу надавався за сигналом, і спортсмен, який робив фальстарт, суворо карався. Бігуни на старті для упору ніг

використовували спеціальну плиту (балбис). Кожний спортсмен біг по окремій доріжці, і для визначення переможця проводилися попередні та фінальні забіги. Своєрідно проводилися стрибки в довжину. Учасники Олімпійських ігор розбігалися як у наш час, але стрибали з гантелями в руках, вага яких коливалася від 1,5 до 4,5 кг. Греки метали спис і диск вагою від 3 до 5,7 кг. Поступово Олімпійські ідеї розповсюдились і в інші країни. Важливою та постійною умовою для допуску до Олімпійських ігор була обов'язкова десятимісячна підготовка на батьківщині атлетів й інтенсивне тридцятиденне тренування в Греції перед початком ігор. Під керівництвом досвідчених тренерів, «гімнастів», атлети серйозно та наполегливо готувалися до ігор. Тренери користувалися великою повагою і при перемозі їх вихованців у Олімпії встановлювались статуї тренерів, на їх честь складались урочисті пісні.

Нагородження переможця Олімпійських ігор було справою всього міста, де він проживав. Місто, навіть саме маленьке, зустрічало переможця з такою розкішшю, з якою зазвичай зустрічали лише полководців чи царів після перемоги. І старий, і малий виходили на вулиці, щоб побачити сина міста, який тепер став знаменитим і великим. Іноді, для тріумфального проходження на честь переможця, в міській стіні пробивали проходи, щоб таким чином показати, що місто, в якому проживають такі видатні люди, не має потреби в стінах. Переможець у пурпурному одязі проїжджав у парадній колісниці по вулицях міста, його осипали квітами й супроводжували аплодисментами. Переможця прославляли у віршах і піснях, йому надавали пільги – безкоштовне харчування протягом усього життя, звільняли від податків, надавали безкоштовне місце в театрі, а також нагороджували цінними подарунками.

Велика популярність Олімпійських ігор, високі досягнення, які демонстрували атлети, пояснюється всім укладом життя, системою фізичного виховання, яка існувала в Стародавній Греції. У Спарті фізичне виховання носило прикладний, військовозобов'язуючий характер. Тільки виховуючи сильних загартованих воїнів, спартанці могли протистояти своїм багаточисельним ворогам. Уже з семи років діти спартанців виховувалися у громадських школах, де головна увага приділялася фізичній підготовці.

По-іншому будувалася виховна система в Афінах, де поряд з фізичною культурою широко розвивалися науки та мистецтво. Виховна система в Афінах відкривала великий простір для різнобічного розвитку особистості. Ось чому стародавні греки були добре підготовлені до участі в Олімпійських іграх, уміли й любили не тільки змагатися, але й демонструвати свій високий інтелект. Захоплення стародавніх греків спортом взагалі, та легкою атлетикою зокрема, знайшло своє відображення в багатьох архітектурних, скульптурних і літературних пам'ятках.

У 393 році н. е. Олімпійські ігри припинили своє існування у зв'язку з втратою Грецією самостійності та переходом її під владу Римської імперії. Разом з Олімпійськими іграми античності на довгий час зник і грецький ідеал виховання

гармонії тіла й духу, фізичної краси й духовного благородства. Більше тисячоліття повинно було пройти, щоб у новій ситуації, тепер вже не на національному, а на міжнародному рівні було відроджено Олімпійські ігри.

1.2. Розвиток сучасної легкої атлетики. Вважається, що початок історії сучасної легкої атлетики розпочинається з 1837 року змаганнями з бігу на 2 км учнів коледжу міста Регбі (Англія). Після цього такі змагання почали проводити і в інших навчальних закладах Англії. З часом у програму змагань почали включати біг на короткі дистанції, біг з перешкодами, метання, а з 1851 року – стрибки в довжину та висоту з розбігу. У 1864 році між університетами Оксфорда та Кембриджа були проведені перші змагання, які стали в подальшому щорічними.

Важливими етапами розвитку легкої атлетики було створення в 1865 році Лондонського атлетичного клубу, а в 1880 році – Національної легкоатлетичної асоціації, яка об'єднала всі легкоатлетичні організації Англії. У 1866 році вперше відбулася національна першість Англії. Дещо пізніше легкоатлетичний спорт почав розвиватися в США. Особливо популярні були змагання з бігу. Так, відомо, що американець Ч. Роуелл за 12 годин пробіг 144 км 64 м. У 1868 році в Нью-Йорку був створений легкоатлетичний клуб, а в 1875 році – Університетський легкоатлетичний союз і Національна легкоатлетична асоціація. Перший чемпіонат США з легкої атлетики відбувся в 1875 році.

Суттєвим стимулом для подальшого розвитку спорту, в тому числі й легкої атлетики, стало відродження Олімпійських ігор.

Організація перших міжнародних Олімпійських ігор сучасності пов'язана з ім'ям французького педагога та громадського діяча П'єра де Кубертена, який вважав, що Олімпійські ігри сприятимуть зміцненню дружніх стосунків і миру між країнами. Саме це відображає Олімпійський прапор із п'ятьма сплетеними кільцями, які символізують п'ять континентів.

За ініціативою Кубертена 16 червня 1894 р. у великій залі Сорбонського університету (Париж) зібралося близько 2000 чоловік. У запрошеннях був зроблений надпис "Конгрес відродження Олімпійських Ігор".

На його відкритті в актовому залі Сорбони були присутні 79 делегатів від 49 спортивних організацій 12 країн, включаючи США, Італію, Францію, Іспанію, Грецію і Росію (вихованець із Полтави) О. Д. Бутовський. На конгресі прийнято рішення про відновлення Олімпійських ігор і проведення першої Олімпіади в 1896 році в Греції. На цьому ж засіданні конгресу було створено Міжнародний Олімпійський комітет (МОК), до складу якого обрали О. Д. Бутовського.

У період з 1896 р. і до теперішнього часу проведено 31 Олімпійські ігри (Ігри 1916 р. в Берліні, 1940 р. в Токіо та 1944 р. в Хельсінкі не відбулися через війни). До 1928 р. в Олімпійських іграх брали участь лише чоловіки, а з 1928 р. МОК дозволив брати участь і жінкам.

Легка атлетика завжди була найпопулярнішим видом спорту у програмі Олімпійських ігор. Вона збирала найбільшу кількість учасників і глядачів.

Учасниками I Олімпійських ігор у Афінах були лише 59 атлетів із 8 країн. Вони змагалися в 12 видах легкої атлетики: у бігу на 100, 400, 800 і 1500 м, марафоні, бігу на 100 м з бар'єрами; стрибках у висоту, довжину, з жердиною і потрійному стрибку, штовханні ядра і метанні диска. На старт вийшли 59 легкоатлетів-чоловіків з 10 країн. Першим переможцем Олімпійських ігор став американець Дж. Конноллі, який виграв змагання у потрійному стрибку. Головною подією Олімпіади став біг класичною трасою Марафон – Афіни (42,195 км). З тих 25 спортсменів, що стартували, фінішували лише 7, а переможець пробігу – грек С. Луїс – став національним героєм.

Серед володарів перших золотих олімпійських нагород були представники тільки трьох країн: США, Австралії та Греції.

Програма змагань легкоатлетів на II Олімпійських іграх 1900 р. у Парижі була збільшена вдвічі і включала вже 24 види. До них, поряд з класичними, – біг на 200 м, 400 м з бар'єрами, метання молота – ввійшли й такі види, як біг на 60 м, 200 м з бар'єрами, 2500, 4000 і 5000 м з перешкодами, стрибки з місця і навіть перетягування канату; дистанція бар'єрного бігу збільшилась від 100 до 110 м.

Майже в кожну Олімпіаду вносилися зміни до програми змагань легкоатлетів. Одні види, що були створені штучно і тому не мали великої популярності, швидко зникали, інші – широко розповсюджені – залишались у програмі, а правила їх удосконалювались.

На Іграх 1904 р. у Сент-Луїсі (США) до програми змагань було включено легкоатлетичне багатоборство. Це було десятиборство, до складу якого входили спортивна ходьба і метання молота. Чотири роки потому легкоатлети стали змагатися за олімпійські нагороди у спортивній ходьбі (дві дистанції) і метанні списа (два способи). Любителі античної старовини домоглися того, щоб металники диска і списа змагалися у двох видах, метаючи прилади сучасним і грецьким способами.

Наступним кроком щодо удосконалення олімпійської легкоатлетичної програми стали Ігри 1912 р., що відбулися у столиці Швеції Стокгольмі. Програма олімпійських стартів легкоатлетів багато в чому наблизилася до сучасної. До неї, щоправда, ще не входили стрибки з місця, п'ятиборство, а результати металників визначались як звичайним способом, так і за сумою спроб з двох рук, але зате з'явилися біг на 5000 і 10000 м, естафетний біг 4x100 і 4x400 м. До програми десятиборства входили в основному уже ті види, з яких змагаються і зараз, хоча самі змагання проводилися протягом трьох днів.

У 1920 р. до програми змагань легкоатлетів-чоловіків було включено біг на 3000 м з перешкодами і повернувся біг на 400 м з бар'єрами. В 1932 р. з'явилася спортивна ходьба на 50 км. Нарешті у 1956 р. відбулася остання на сьогоднішній день зміна: дистанція спортивної ходьби з 10 км збільшилась до 20 км. З того часу статус «олімпійський» мають 24 легкоатлетичні види.

Якщо програма змагань чоловіків була розроблена майже 100 років тому, то програма жіночих змагань постійно удосконалюється. Вперше легкоатлетки взяли

участь в Олімпійських іграх 1928 р. в Амстердамі. Стартували вони лише в п'ятьох видах: бігу на 100 і 800 м, естафетному бігу 4ч100 м, стрибках у висоту і метанні диска. На наступних Іграх кількість видів збільшилась до 7 за рахунок бар'єрного бігу на 80 м і метання списа. На Іграх 1948 р. були введені біг на 200 м, стрибки в довжину і штовхання ядра, 1964 р. – біг на 400 м і п'ятиборство, 1972 р. – біг на 1500 м і естафетний біг 4ч400 м, а дистанція бар'єрного бігу збільшилась з 80 до 100 м.

Після Олімпіади 1980 р. на зміну п'ятиборству прийшло семиборство. На Іграх 1996 р. жінки змагалися вже у 20 видах легкої атлетики, а на літньому чемпіонаті світу 1999 р. і Олімпіаді в Сіднеї (2000 р.) жінки почали змагатися в стрибках з жердиною і метанні молота. Починаючи з чемпіонату світу 2005 р. жінки розігрують медалі і у бігу на 3000 м з перешкодами (стипель-чез).

У 2020 році у Токіо жінки вже будуть змагатись у новій дисципліні 50 км спортивною ходьбою. Отже, у програмі жіночих олімпійських змагань з легкої атлетики постійно з'являються нові види.

2. СТВОРЕННЯ МІЖНАРОДНИХ СПОРТИВНИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Міжнародного олімпійського комітету (МОК)

16 червня 1894 р. було створено Міжнародний олімпійський комітет. Список членів МОК був підготовлений П'єром де Кубертеном. Членами МОК стали: Ернест Калло (Франція), генерал Олексій Бутовський (Росія), капітан Віктор Бальк (Швеція), професор Уільям Слоен (США), юрист І.Гут-Ярковський (Богемія, Австро-Венгрія), Ференц Кемень (Угорщина, Австро-Венгрія), Чарльз Герберт і лорд Амтхїлл (Англія), доктор Хосе Бенхамін Субіаур (Аргентина), Леонард Кафф (Нова Зеландія), граф Луккезі Паллі і Д'юк Андрія Карафа (Італія), граф Максим де Бузі (Бельгія). Генеральним секретарем МОК був обраний барон П'єр де Кубертен, президентом МОК – Деметріус Вікелас (Греція).

Складаючи список кандидатів у члени МОК Кубертен перш за все думав про те, щоб ця міжнародна організація була дійсно інтернаціональною. І не випадково, в назві МОК спочатку "міжнародний", а потім вже "олімпійський".

Крім того, багато осіб, які стали членами МОК, своєю практичною діяльністю доказали вірність ідеям міжнародного відродження ОІ. Дійсно, без допомоги своїх друзів Кубертену навряд чи вдалося б відродити ОІ.

З метою розширення членства МОК була розроблена своєрідна, далеко не демократична система поповнення його складу, відповідно якій нові кандидати не делегуються своєю країною, а обираються самим МОК. Ця система зберігається до цього часу.

На сьогоднішній час в Міжнародний Олімпійський Комітет входить 205 НОК.

Міжнародний олімпійський комітет на чолі з президентом Томасом Бахом оновив склад комісії МОК (2017). До них увійшли, зокрема, і представники НОК

України Зокрема, президента НОК України Сергія Бубку повторно призначено головою Антуражної комісії МОК, що розглядає питання взаємовідносин атлетів з їх антуражем – оточенням спортсмена, що має вплив на атлета та його підготовку.

Крім того, Сергій Бубка продовжить працювати у Координаційній комісії МОК з підготовки та проведення III зимових Юнацьких Олімпійських ігор 2020 року в Лозанні.

Таблиця 1

ПРЕЗИДЕНТИ МОК

Президенти	Країна	Роки правління	Додатки
Деметріус Викелас	Греція	1894—1896	
П'єр де Кубертен	Франція	1896—1916 и 1919—1925	Почесний Президент МОК з 1925 по 1937
Годфруа де Блоне	Швейцарія	1916—1919 (и. о.)	
Анрі де Байє-Латур	Бельгія	1925—1942	
Зігфрід Едстрем	Швеція	1946—1952 (в. о. 1942—1946)	
Евері Брендедж	США	1952—1972	Перший президент МОК, який раніше брав участь в Олімпійських іграх як спортсмен
Майкл Морріс	Ірландія	1972—1980	
Хуан Антоніо Самаранч	Іспанія	1980—2001	Почесний Президент МОК з 2001 по 2010
Жак Рогге	Бельгія	2001—2013	Перший президент МОК, який раніше неоднократно брав участь в Олімпійських іграх як спортсмен (1968, 1972 и 1976). Почесний Президент з 2013 року
Томас Бах	Німеччина	з 2013 року по теперішній ча	Перийй президент МОК, який раніше став олімпійським чемпіоном (1976, фехтування)

Член МОК та віце-президент Національного олімпійського комітету України, Олімпійський чемпіон Валерій Борзов й президент Олімпійської академії України, член Виконкому НОК, професор Марія Булатова знову отримали призначення до складу Комісії МОК «Культура та олімпійська спадщина».

До Комісії МОК також вперше увійшла фіналістка Олімпійських ігор з художньої гімнастики Віра Передерій.

Міжнародна асоціація легкоатлетичних федерацій

Міжнародна асоціація легкоатлетичних федерацій (ІААФ; англ. International Association of Athletics Federations; IAAF, до 2001 року - Міжнародна

любительська легкоатлетична федерація англ. International Amateur Athletics Federation; IAAF) - всесвітня керуюча організація в легкій атлетиці. Була заснована в 1912 році на першому конгресі в Стокгольмі, Швеція.

Змінила назву в 2001 році «з метою відобразити сучасний статус легкої атлетики як виду спорту, який підтримує своїх професіоналів за допомогою доходів від маркетингових програм і від продажу телевізійних прав».

ІААФ створена на необмежений період часу з юридичним статусом асоціації відповідно до законодавства Монако.

На даний момент (2011 рік) членами ІААФ є 212 країн (на 3 країни більше, ніж в ФІФА, і на 20 представників більше, ніж в ООН). У 1933 році штаб-квартира організації розмістилася в Монако, де і знаходиться до цього дня. Президент - Себастьян Кое (Великобританія)..

Починаючи з 1983 р. Міжнародна асоціація легкоатлетичних федерацій почала організовувати чемпіонати світу.

Чемпіонати Європи почали проводитись з 1934 р. До календаря міжнародних змагань також включено: чемпіонати світу в приміщенні (раз на два роки); Кубки світу (раз на чотири роки); Кубки Європи для чоловічих і жіночих команд (раз на два роки); чемпіонати Європи в приміщенні (щорічно). Перелік змагань з легкої атлетики різного рівня постійно розширюється, проводяться змагання серед різних вікових груп спортсменів.

Таблиця 2

ПРЕЗИДЕНТИ ІААФ

Ім'я	Країна	Роки президентства
Зігфрід Едстрем	Швеція	1912–1946
Девід Сесіл	Велика Британія	1946–1976
Адріаан Паулен	Нідерланди	1976–1981
Прімо Небіоло	Італія	1981–1999
Ламіне Діак	Сенегал	1999–2015
Себастьян Коу	Велика Британія	з 2015

Європейська легкоатлетична асоціація

Європейська легкоатлетична асоціація - європейський керівний орган з легкоатлетичних видів спорту. У 1932 році, під час засідання Міжнародної асоціації легкоатлетичних федерацій (ІААФ) в Лос-Анджелесі, спеціальна комісія була призначена Радою для перегляду умов організації Чемпіонату Європи з легкої атлетики. Рада ІААФ на своєму засіданні в Берліні 24 вересня 1933 призначив в якості президента Європейського комітету Станковіца Сцилларда. Перше засідання Європейського комітету відбулося в Будапешті 7 січня 1934 в

той час, як перший Чемпіонат Європи з легкої атлетики 1934 пройшов в Турині в 1934 році. Європейський комітет був обраний усіма членами ІААФ на регулярних з'їздах ІААФ до 1966 року, коли в перший раз, він був обраний усіма європейськими членами. У той же час завдання Європейського комітету поступово збільшувалися до організації інших змагань. 1 листопада 1969, Асоціація європейських членів ІААФ була сформована на офіційному засіданні Європейського комітету ІААФ в Бухаресті. Його конституційні норми були підтверджені на конгресі ІААФ в Стокгольмі, в серпні 1970 року, і вступили в силу на першому конгресі ЕЛА в Парижі 7 листопада 1970 року. Повна назва асоціації- Європейська легкоатлетична асоціація (ЄЛА).

На сьогоднішній день членами ЕАА є 212 країн 51 національна федерація.

Таблиця 3

ПРЕЗИДЕНТИ ЕАА

Президент	Країна	Період
Адріан Паулен	Нідерланди	1969-1976
Артур Голд	Великобританія	1976-1987
Карл-Олаф Хомен	Фінляндія	1987-1999
Хансйорг Вірц	Швейцарія	1999-2015
Свен Арне Хансен	Норвегія	2015 -

Національний олімпійський комітет України

22 грудня 1990 року I Генеральна асамблея засновників прийняла рішення створити Національний олімпійський комітет України і ця дата є офіційною датою його створення. У вересні 1993 року НОК України був остаточно визнаний Міжнародним Олімпійським Комітетом. НОК України діє у відповідності до положень Олімпійської хартії, Конституції України та чинного законодавства України і свого Статуту.

Таблиця 4

ПРЕЗИДЕНТИ НОК

Президент	Період
Валерій Борзов	1990—1998
Іван Федоренко	1998—2002
Віктор Янукович	2002—2005
Сергій Бубка	2005 — по теперішній час

Основні завдання НОК України – забезпечення участі в Олімпійських іграх, розширення міжнародного співробітництва, популяризація масового спорту і здорового способу життя, фізичне і духовне збагачення людей.

З цією метою НОК України співпрацює з державними, громадськими та іншими організаціями.

НОК також має свої відділення в усіх областях України.

За роки Незалежності вітчизняними атлетами на Олімпійських іграх завойовано:

Таблиця 5

Здобутки українських спортсменів на олімпійський іграх

Загальна кількість медалей України					
Ігри	Місце	Золото	Срібло	Бронза	Всього
1994 Ліллекхаммер	13	1	-	1	2
1996 Атланта	9	9	2	12	23
1998 Нагано	18	-	1	-	1
2002 Солт-Лейк-Сіті	-	-	-	-	0
2000 Сідней	21	3	10	10	23
2004 Афіни	11	8	5	9	22
2006 Турин	25	-	-	2	2
2008 Пекін	11	7	5	15	27
2010 Ванкувер	-	-	-	-	0
2012 Лондон	14	6	5	9	20
2014 Сочі	20	1	-	1	2
2016 Ріо-де-Жанейро	31	2	5	4	11
2018 Пхьончхан	21/22	1	-	-	1
Всього	-	38	33	63	134

Федерація легкої атлетики України

ФЛАУ - це всеукраїнське об'єднання громадських організацій фізкультурно-спортивної спрямованості – регіональних федерацій легкої атлетики Автономної республіки Крим, областей України, міст Києва та Севастополя, яка створена з метою подальшого розвитку, популяризації та пропаганди легкої атлетики, а також захисту інтересів членів ФЛАУ.

Основні завдання ФЛАУ:

- формування здорового способу життя, розвитку фізичних і морально-вольових якостей громадян засобами легкої атлетики;
- підвищення спортивної та професійної майстерності атлетів, тренерів, суддів, інших фахівців;
- виконання програм і планів підготовки до виступу збірних команд і окремих спортсменів у спортивних змаганнях в Україні та за її межами;
- забезпечення участі представників ФЛАУ у роботі відповідних міжнародних спортивних об'єднань і організацій.

За останні роки на території України був проведений ряд міжнародних змагань та зустрічей. 2006-го Ялта приймала Кубок Європи з багатоборства (I ліга), 2007-го зимовий Кубок Європи з метань. У 2010 році спільно з НОК України ФЛАУ провела у Києві засідання Ради ІААФ. А 2013-го Донецьк приймав чемпіонат світу з легкої атлетики серед юнаків.

Нині троє українських атлетів володіють світовими рекордами: Сергій Бубка (стрибки з жердиною – на стадіоні), Інеса Кравець (потрійний стрибок) і Наталія Добринська (п'ятиборство).

Таблиця 6

ПРЕЗИДЕНТИ ФЛАУ

Президент	Період
Тумасов Юрій	1991-1996
Борзов Валерій	1996-2012
Ігор Гоцул	2012 року по теперішній час

ФЛАУ є членом Міжнародної асоціації легкоатлетичних федерацій (ІААФ), Європейської легкоатлетичної асоціації (ЄА), здійснює свою діяльність відповідно до законодавства України, Конституції ІААФ, Правил та Регламентів ІААФ, ЄА, Антидопінгових правил, Кодексу етики, інших загально визнаних міжнародних норм та цього Статуту.

3. Розвиток легкої атлетики на території України в різні часи

3.1. Розвиток легкої атлетики в Україні за часів Царської Росії та СРСР.

Легкоатлетичний спорт в Росії, а також на Україні, оскільки Наддніпрянщина входила в склад Царської Росії, почав розвиватися як і в багатьох країнах Європи з середини ХІХ століття. У 1888 р. було організовано спортивний гурток в Тярлове, біля Петербурга. Вперше чемпіонат Росії з легкої атлетики був проведений у 1908 р. У ньому взяли участь біля 50 спортсменів. У 1911 р. була створена Всеросійська спілка любителів легкої атлетики, яка об'єднала біля 20 спортивних спілок Петербурга, Москви, Кієва, Харкова, Мелітополя, Риги та інших міст.

Незважаючи на погані умови проведення змагань, деякі українські спортсмени, в основному кияни, демонстрували високі на той час результати. До їх числа можна віднести бігуна на 400 м А. Фукса, Н. Попову (100 м, стрибки у висоту та довжину), В. Рожкову (штовхання ядра, метання списа) та ін.

10-18 серпня 1921 р. в Харкові була проведена перша Всеукраїнська олімпіада з легкої атлетики. У змаганнях брали участь легкоатлети з Києва, Житомира, Чернігова та інших міст України. Без перебільшення можна сказати, що саме в цей період в Україні були закладені основи для розвитку всіх видів легкої атлетики. Спортивні зв'язки України з іншими країнами були започатковані в 1924 р., коли українські спортсмени вперше зустрічали в Харкові легкоатлетів із Фінляндії. Глибокий слід у історії української легкої атлетики залишили В. Калина, М. Підгаєцький, О. Безруков, В. Кожушко, Т. Васіна, Л. Губенко, Г. Спиридонова. У тридцятих роках прославились З. Синицька, З. Синицький, М. Виставкін, О. Канакі, Г. Раєвський, Г. Артамонов, З. Борисова, І. Давиденко, В. Сидорко.

Починаючи з 1858р. у Миколаєві відбулися змагання в бігу. Бурхливо засновувалися гуртки любителів бігу в Одесі, Дніпропетровську, Мелітополі, Чернігові. Проте спортсмени Царської Росії не брали участі перших Олімпіадах 1816, 1900, 1904 років, а лише у 1906 і 1912 роках, де команда виступила вкрай невдало. Після невдалих виступів в Росії, у тім числі Україні почали проводитися свої Російські і вітчизняні Олімпіади, чемпіонати і т.ін. Відбувалися часті зустрічі легкоатлетів Києва і Москви.

Важливим етапом розвитку легкої атлетики в Україні було проведення 1-ої Всеросійської Олімпіади, яка проходила у 1913 р. в м. Києві, з 25-ти легкоатлетичних видів. Із 7-ми міст, які прибули на Олімпіаду кияни посіли II-е місце, українцями було встановлено 7 рекордів.

Найбільш важливою віхою на шляху розвитку легкої атлетики в Україні стала 1-а Всеукраїнська Олімпіада, яка відбулася у 1921р. в Харкові і куди прибули більшою кількістю учасників з Києва, Житомира, Чернігова, Катеринослава, Таганрога та ін. міст.

Восени 1923 р. в УРСР було створено Вищу Раду фізичної культури при Президії Всеукраїнського Центрального Комітету, яка стимулювала спортивну роботу. У 1923 р. у Харкові було проведено 1-у Спартакіаду України у легкоатлетичній програмі якої переважали багатоборства, а саме: 6-ство для чоловіків і 3-ство для жінок. У 1924 р. була проведена II-га Спартакіада України та відбулися перші зустрічі легкоатлетів України з робітничими клубами Фінляндії, Німеччини.

У 1930 р. був створений новий державний орган “Всесоюзна рада фізичної культури”, а також у 1931р. був впроваджений комплекс ГТО у якому широко були представлені основні види легкої атлетики /бігові, стрибкові, металні/.

Тридцять років стали періодом швидкого зростання українського спорту. У 1930 р. у Харкові був відкритий Державний інститут фізичної культури. П'ять

технікумів фізичної культури працювали у Києві, Дніпропетровську, Одесі, Луганську, Артемівську. В 1931р. у Харкові був відкритий науково-дослідницький інститут, а у 1935 р. при Московському інституті фізичної культури вища школа тренерів. При Київському технікумі фізичної культури були створені легкоатлетичні школи у яких працювали найкращі спортсмени-тренери: Безруков О., Шехтель О., Тер-Ованеся А., Синицький З., Васильєв Г., Оббаріус Д. та ін.

Напередодні XV О.І. у 1950-1952 рр. українські легкоатлети покращили 27 рекордів республіки серед дорослих і 72 серед юнаків і дівчат. В останні ці роки проводилися цілеспрямована підготовка збірної СРСР до О.І., які мали відбутися у Хельсінкі (Фінляндія). У цей час Національний Комітет Радянського Союзу став членом Міжнародного олімпійського комітету (МОК). Найбільш успішно у ці передолімпійські 2 роки виступали як дома, також і за кордоном. Наші легкоатлети показували наступні результати: Цибуленко В. спис-73м37см, а Белокуров і Чевгун П. у складі збірної СРСР перевищили світовий рекорд в естафетному бігу 4х800м-7.27.4. Був встановлений світовий рекорд в бігу на 800м - Плетньова Н., а Цибуденко В. установив Всесоюзний рекорд в метанні гранати - 87м79см. Рекордсменами Союзу стали також Денисенко, у стрибках з жердиною 437м, Буланчик Є. 110 м з/б - 14,4с, Вансович Є. у стрибках в висоту – 1м 90см, Канакі О. в метанні молота-53м 77см та ін.

3.2. Розвиток легкої атлетики на Західній Україні. Важливо підкреслити, що зародження, розвиток, функціонування фізичної культури відбувалися в Україні специфічно. Як виразний самостійний чинник Національно-культурного життя, фізкультурно-спортивний рух в Україні виник наприкінці ХІХ століття. Тоді одні частини українських земель належали до різних держав, що й зумовило своєрідну особливість національно-культурного життя в окремих районах України: на Наддніпрянщині, Буковині, в Галичині і Закарпатті. Треба пам'ятати, що підвалини сучасного тіловиховання і спорту, власне, закладалися в тій невеликій частині України, якій судилося на початку ХХ століття стати збудником українського відродження - в Галичині. На відміну від Наддніпрянської України, на Галичині, в умовах конституційної Австро-Угорської монархії, протягом декількох десятиліть сталися доволі сприятливі умови для потужного сплеску національного життя.

Прародичем зародження гуртків, клубів з легкоатлетичного, спочатку бігу, а потім і як виду спорту в Україні і, зокрема, в Галичині можна вважати Сокільський рух, ідея якого виникла на Чехословацькій землі, а ініціатором його був Мирослав Тарке. Він у 1862 р. у Празі заснував чеське гімнастичне товариство "Сокіл". На західноукраїнських землях на відміну від Наддніпрянського краю України (оскільки сокільський рух починаючи з 1907р. охопив і Східні землі, але заборонявся Царським Російським урядом, а потім Радянським або використовувалася на свою державницьку користь), сокільський рух не мав опору

щодо його створено, у 1867 і 1894 рр. Саме з 1894р. у Львові по вул. Вірменській 2 на загальних зборах у залі "Руської Бесіди" був створений і розпочав свою діяльність руханкове товариство "Сокіл".

Галицький край і, зокрема, Львів став своєрідним "П'ємонтом". Чималу роль в діяльності "Сокола" відіграли керівники товариства "Сокіл" голова Гудзанський А. та його заступник Боберський І. (обрані у 1901р. на VIII зборах).

Окрім Сокільського руху, до якого найбільше залучалася молодь, були ще пластівський і січовий, які теж відносилися до спортивних організацій "Пласт", "Січ". Отже, всі ці рухи створювали окремі спортивні товариства, такі як "Поділля" м. Тернопіль, "Сянова Чайка" м. Перемишль, "Україна" у 1911р. м. Львів – студентське, які поза тим створювали спортивні секції, спортивні клуби із різних видів спорту.

Особлива увага приверталася до розвитку гімнастики і легкої атлетики. Слід зазначити, що перші легкоатлетичні змагання напередодні 1-ої Світової війни (1914р.) організувало СТ "Україна" у Львові 1912р. З того часу, легка атлетика стала не тільки видом спорту, з якого влаштовують змагання, але один із засобів діяльності цілої низки тіловиховання, сокільських, січових, пластових і спортивних товариств. Найпоширенішими видами легкої атлетики були бігові, особливо біг на середні та довгі дистанції, та командні забіги, а також поширювалися і були доступні для багатьох різні види стрибків і метань.

Ось деякі результати зафіксовані до 1-ої Світової війни: метання списа - вага 800гр. - 44.30 м М.Палпаш "Сянова Чайка" (Перемишль), штовхання ядра - 9.98 м Купчинський Р. "Україна" (Львів), стрибок з жердиною - 2м 45см Венгринович "Сянова Чайка", стрибок в довжину - 5м 70см, стрибок у висоту – 1 м 52см Щупаківський "Україна" (Львів).

Заслугове на особливу увагу для сучасного відродження таке традиційне щорічне свято, як День Українського спортсмена, яке вперше відбулося у Львові 23 травня 1926 р. і проводилося до 1939 р. Цікавим у проведенні цього свята є те, що кожне спортивне товариство чи спортивний клуб, місто чи село могли самостійно скласти програму у залежності від власних можливостей, бажань учасників чи популярності окремих видів вправ.

Програма з легкої атлетики була широка і видовишна, але завжди (окрім кросового бігу) була представлена різними спринтерськими дистанціями, бігом на середні дистанції, "бігом з плітками" (бар'єрний біг), естафети: 4x100м, 100м, 200x400x800м, 200x100x75x60м; різними видами метань, стрибків, спортивної ходьби.

Ще одно із цікавих, нині майже забутих форм змагань серед українських клубів Галичини були Запорізькі ігрища, які з ініціювало СТ "Україна" і 15 жовтня 1911 р. вони відбулися вперше. До програми увійшли тільки легкоатлетичні дисципліни, такі як: біг 100 м, 200 м, 400 м, 800 м, 1500 м, 3000 м, 5000 м, 10 000 м, естафети 4x100 м, 4x200 м, 3x10000 м., 110 м з/б, ходьба, 2 км, 3 км, стрибок у висоту з місця і з розбігу, в довжину з місця і з розбігу, стрибок з

жердиною, штовхання ядра, метання диска, списа. Для жінок: біг 60 м, 100 м, 200 м, 800 м, естафети 4x75 м, 4x200 м, стрибок у довжину з місця.

У I-х ігрищах брали участь також відомі спортивні та військові діячі - Федь Черник, Гриць Лучиківський, Петро Франко. Перші Ігрища започаткували відлік перших українських рекордів з легкої атлетики на Галицьких землях.

У таблиці 7 представлені результати переможці V-ої Олімпіади 1912р. в Стокгольмі і II Запорізьких Ігрищ у Галичині 1912р.

Таблиця 7

**Порівняльна таблиця результатів переможці V Олімпіади 1912 р.
у Стокгольмі і II Запорізьких Ігрищ у Галичині 1912 р.**

V Олімпіада у Стокгольмі			II Запорізькі Ігрища у Галичині		
Вид	Спортсмен	Результат	Вид	Спортсмен	Результат
100 м	Крейг Р.	10,8	100 м	Жураківський І.	11,4
200 м	Крейг Р.	21,7	200 м	Дохнівський П.	25,8
400 м	Рейндел Х.	48,2	400 м	Жураківський І.	57,4
5000м	Колехмайнен Х.	14,36,6	5000м	Карпинський І.	19,39,8
1000 м	Колехмайнен Х.	31.20,8	1000 м	Карпинський І.	39.37,7

Перші легкоатлетичні рекорди Західної України виразно засвідчили орієнтацію на розвиток легкоатлетичних видів на витривалість (ходьб, біг на середні та довгі дистанції).

Воєнні події I-ої Світової війни перервали проведення будь-яких спортивних змагань. Проте, у вересні 1923р. у Львові на площі "Сокола-Батька" проведені IV Запорізькі Ігрища, які стали загальноукраїнськими змаганнями, де крім легкоатлетичних змагань проводилися змагання з велосипедних перегонів, спортивних ігор (гандбол, махова гра та інші).

У 1924р. проводилися V Запорізькі Ігрища, які зібрали більше 100 учасників із Станіслава, Перемишля, Рогатина і проходили упродовж 3-х днів. Рекордні результати були зафіксовані у змаганнях з легкої атлетики. Відзначилися, зокрема, Левицький В. з Перемишля 800м 2.29,0, Жарський З. зі Львова ходьби 2 км 11.02,4с, ходьба 15 км 1:29,40, біг 5000 м - 19:13,4, 3000 м 10.40,5; Худак І. зі Львова стрибок у висоту з місця 1 м 10см, у довжину – 2 м 43см, Худяк І. трискок – 10 м 80 см.

Приведення Запорізьких ігрищ на початку 20-х років дали поштовх значного поширення спортивного руху на західноукраїнських землях. їх підтримували і долучилися на засадах Сокільського та Січового рух така організація як "Просвіта". Окрім цього, саме на ці роки 1924 -1925 припадає створення у Львові Українського Спортивного Союзу. Тому, чергові VI Запорізькі Ігрища 1925р., які проходили у Львові знаменували новий рівень організації цих малих українських Олімпіад. Спортова Рада розіслала запрошення до участі спортсменам з усіх

українських земель, бажаючи у цей спосіб заманіфестувати, що прагнення українського Спортівця є Соборна Українська Держава, об'єднання історично розділених українських земель. В результаті цього, у Львів приїхали буковинці СТ "Довбуш", спортсмени із Закарпаття, Чехословаччини (Прага, Брна, Подебродів), Австрії (Відень), Денцінгу. Не було тільки учасників з Великої України. Зі створення СРСР, куди й увійшла більшість українських земель, зв'язки Східної і Західної України були вкрай обмежені.

Кордон існував не тільки адміністративно-географічний чи інформаційний, а практично і політичний. І якщо галичани звертали свої погляди, були завжди в думках зі своїми братами, то загальна діяльність спортсменів Харкова, Києва та інших міст Східної України, була скерована на Москву.

Попри неучасть спортсменів з підрадянської України Ігрища все ж таки проводилися. У програмі VI Запорізьких Ігрищ була широко представлена легкоатлетична програма для чоловіків: 800 м, 1500 м, 3600 м, 5000 м, 10000 м, спортивна ходьба, естафети 4x400 м, стрибки, метання. Слід зазначити, що успішного тону VI-м Запорізьким Ігрищам надали перші жіночі легкоатлетичні змагання, які відбулися у Львові. До травня 1925р. на площі "Сокола Батька" в рамках Ігрищ, але мали статус самостійних змагань. Необхідне нагадати, що спортивні гуртки з легкої атлетики для дівчат існували ще до 1-ої Світової війни. Ініціатором гуртка був С.Слезак. Він допоміг професору Навроцькій Д. в організації у Львові першого жіночого гуртка. Програма жіночих змагань складалася із 7 видів легкої атлетики.

На цих змаганнях були встановлені рекордні змагання зкачунок Галичини: у бігові на 60 м Світницька - 9,2 с, стрибках у довжину Снилик – 4 м 2 см.

Немає докладних відомостей про проведення VII, VIII, IX відповідно 1926, 1927, 1928рр. Наступні X-ті проводилися у Львові і Перемишлі 7-8 вересня 1929р. Відзначився Т.Козак "Беркут" Перемишль у бігу на 200 м 25.0 с, метанні диска 34 м 02 см, метанні списа – 47 м 79 см, Є. Жарський 1500 м 4.43.0 і Улечко 1500м 4.46.0, Свита "Беркут" Перемишль - біг 5000м 19.08,4. Встановлений був рекорд Галичини в естафетному 4x100 м 48.6 с "Беркут" Перемишль.

Рекордний результат був встановлений і у жіночій естафеті 4x60м 36,6с, а Яблоновська виграла стрибки у висоту – 1 м 27 см.

Запорізькі Ігрища стали найголовнішими стартами року. До виступу у них галицькі легкоатлети готувалися особливе ретельно. Та попри зростання авторитету України та організаційні труднощі вирішено було відмовитися проводити їх щорічно. Незважаючи на це ідея пропаганди фізичного виховання та масового поширення спорту серед українського громадянства втілювалися в інших змаганнях, а саме змаганнях присвячених Дню Українського спортівця та змагання Українського Спортивного Союзу - крайові змагання з бігу навпростець.

На XI літніх Запорізьких Ігрищах планувалося провести жіночі та чоловічі змагання з легкої атлетики. Опрацьовувалася широка програма, система нагород, для кожного учасника виготовлялися відзнаки, чемпіонів і призерів, почесні

грамоти, цінні подарунки тощо. Цілеспрямовано йшла підготовка до Ігрищ, а також увесь хід розвитку спорту і, зокрема, легкої атлетики в Галичині давали небезпідставні надії на високий спортивний рівень спортивних досягнень.

На початку 1935 року Спортивний Союз об'єднував 90 спортивних товариств і усі вони практично полюбилися на участь у XI Запорізьких Ігрищах. Проте, очікуване свято не відбулося. Польська влада, яка тоді існувала у Галичині, заборонила проводити ігрища вже напередодні їх початку. Згодом й було заборонено й діяльність Українського Спортивного Союзу. За переконанням Галичан, національне відродження і спорт – нероздільні.

4. УСПІХИ УКРАЇНСЬКИХ ЛЕГКОАТЛЕТІВ НА ОЛІМПІЙСЬКИХ ІГРАХ

4.1. Виступи українських легкоатлетів у складі збірної команди СРСР.

Велично виглядають легкоатлети України які входили у склад Збірної Олімпійської команди колишнього СРСР, починаючи з 1952 року і по 1988 рік. Внесок легкоатлетів України був достатньо вагомим і стабільним.

Так, у 1952р. в Хельсінкі (Фінляндія) відбулися XV Олімпійські Ігри, у яких прийняло участь 11 українців; серед них були Цибуленко В. (метання списа), Денисенко П. (стрибок з жердиною), Буланчик Є., які посіли 4-і місця. Героєм Олімпійських Ігор став чехословацький легкоатлет Е. Заболек, який у бігу на 5000 м, 10000 м, марафоні став чемпіоном.

У Мельбурнській Олімпіаді 1956р. (Австралія) героєм став В. Куц, який з великою перевагою виграв забіги на 5000 м і 10000 м. У складі збірної було 18 українських легкоатлетів із яких Коняєва Н., Цибуленко В. у метанні списа стали бронзовими призерами. Вперше у цих Олімпійських Іграх прийняли участь Львівські легкоатлети Кутенко Ю. (десятиборство) і Чорнобай В. (стрибок з жердиною).

На XVII Олімпійських Іграх у Римі 1960 р. вдало виступила збірна СРСР. Із 14-и українських легкоатлетів золоті медалі вибороли Голубничий В. (спортивна ходьба) і Цибуленко В., а срібні завоювали Крепкіна В. у стрибках в довжину і Лисенко Л. в бігу на 800 м. Львівські легкоатлети Кутенко Ю. посів 4 місце, Брумель В. у стрибках у висоту завоював 2 місце, Бартьєв Л. у складі естафетної команди в бігу 4x100 м посів 2 місце.

Унікальними спортивними спорудами та іншою інфраструктурою зустріли легкоатлетів XVIII Олімпійських Іграх в Токіо (Японії) у 1964 р. під час яких до фінальних змагань входило уже не 6, а 8 спортсменів. Вперше результати з бігу реєструвалися електронним секундоміром. Із 12-ти українських легкоатлетів найбільш вдало виступили Беляєв І. з бігу на 3000м з перешкодами, Брумель В. 1 місце. У складі команди були львів'яни Л. Цимож-Ясинська (метання списа) і Л. Барковський (стрибок у довжину).

Наступні XIX Олімпійських Іграх 1968р . у Мехіко (Мексика). Сумніви

щодо негативного впливу кліматичних умов на спортивні показники і здоров'я спортсменів (оскільки Мехіко знаходили доцільність і ефективність тренувань в умовах середньогір'я, що було впроваджено в практику і наших легкоатлетів, особливо у видах на витривалість). Одночасно ті "умови" Мехіко допомогли спортсменам швидко-силових видів показати високі спортивні результати. Було встановлено 30 Олімпійських рекордів і 14 світових. Унікальний стрибок у довжину Бімона – 8 м 90см, а також демонстрація техніки стрибка у висоту Р. Фосбері (розбіг по дузі і долання планки прогинаючись спиною де неї) справили на усіх неймовірне враження. Американський дискобол Артер вчетверте поспіль став Олімпійським чемпіоном.

У цій Олімпіаді в склад збірної входило 8 українських легкоатлетів, серед яких Якик В., Голубничий у спортивній ходьбі на 20 км посів 1 місце, В. Козир у стрибках в висоту посів 3 місце, із львівських легкоатлетів був Борковський Л. (стрибок у довжину 11 місце).

У легкоатлетичну програму наступних XX Олімпійських Ігор, які проходили в Європі, столиці Німеччини Мюнхені у 1972р. вразила усіх величезною кількістю учасників (7147 спортсменів) та умовами проведення.

З України збірну Союзу представляли 19 легкоатлетів, серед яких були і львів'янин П. Андрєєв, Л. Барковський, Й. Гамський, а Авілов М. (десятиборство). Борзов В. (100м, 200м), Бондарчук А. (метання молота) вибороли 4 золоті медалі. Срібні медалі завоювали В. Голубничий, В. Борзов (4x100м), Литвиненко (десятиборство), Аржанов (800м). Ажілов М. у десятиборстві окрім золотої медалі встановив світовий рекорд (8454 очок), а Бондарчук - Олімпійський.

Ігри XXI Олімпіади проводилися у столиці Канади - Монреалі. Чемпіоном Олімпійських Ігор тоді став український метальник молота Юрій Седих, а бронзову медаль завоював його тренер Бондарчук А.. До золотої медалі Мюнхена Авілов С. (десятиборство) додав бронзову, а Борзов Валерій був третім в бігу на 100м і естафеті 4x100 м. Випускниця Львівського державного інституту фізичної культури Пророченко Тетяна була третьою в естафеті 4x100м.

До наступних XXII Олімпійських Ігор готувалася Москва, але у зв'язку з введенням радянських військ в Афганістан і воєнними діями їх, президент США Картер закликав бойкотувати Ігри у Москві і перенести їх в іншу країну, на що згоди МОК не було. Тому відсутність легкоатлетів США і Федеративної Республіки Німеччини та інших націоналістичних країн значно знизила конкуренцію змагань.

Легкоатлети України, зокрема Седих Юій (метання молоту), Кисельов (штовхання ядра), Пророченко Т. 4x100м, Олізаренко Надія 800м з новим світовим рекордом, стали Олімпійськими чемпіонами.

У відповідь на бойкот проведення Олімпійських Ігор у Москві у наступних XXIII, у Лос-Анжелосі (США) 1984 року Радянський Союз об'явив бойкот і не брав участі.

Ретельно готувалася XXIV Олімпіада в Сеулі (Корея) 1988р., де Сергій

Бубка став переможцем із новим олімпійським рекордом. У цих Іграх приймав участь львів'янин Тарнавецький Павло, металних молота Седих Юрій посів 2 місце. Українські легкоатлети такі як: Авдеєнко Г. (стрибок у висоту), Віктор Бризгін (4x100м), Джигалова (4x100м), теж стали переможцями цих Олімпійських Ігор, срібло отримав Юрій Седих, бронзу Жулійова (10000 м), Рудольф Поварніцин (стрибок у висоту), Тетяна Самоленко (1500м).

4.2. Виступи українських легкоатлетів за часів незалежності.

У Барселоні 1992 року спортсмени України змагались ще під нейтральним прапором МОК. Досягнення українських легкоатлетів на Олімпіаді 1992 р. (Барселона, Іспанія) були скромнішими порівняно з минулими Іграми. Відзначилися лише жінки. Золоті медалі отримали наші бігунки Ольга Бризгіна і Людмила Жигалова (4 x 400 м, 3:20,20 хв). Срібні нагороди завоювали Ольга Бризгіна (400 м, 49,05 с), Тетяна Самоленко (3000 м, 8:46,85 хв) та Інеса Кравець (стрибок у довжину 7,12 м).

Ювелійні XXVI Олімпійські ігри 1996 року в Атланті стали досить вдалим дебютом легкоатлетичої збірної команди незалежної України. Серед легкоатлетичних команд наша збірна посіла 7 місце залишивши позаду команди таких держав як Франція, Італія, Китай, Куба.

Першою олімпійською чемпіонкою незалежної України стала переможниця у потрійному стрибку (15,33) Інеса Кравець. У стрибках у висоту Інга Бабакова з результатом 201см посіла третє місце. П'ятою у стрибках у довжину була О. Шеховцова з результатом 6,97м.

Вдалим був виступ металників: у штовхавні ядра Олександр Багач виборов 3 місце (20,75), а Роман Вірастюк був шостим (20,45). Серед металників молота 3 став Олександр Крикун з результатом 80,02 см, а Олександр Скварук - четвертим (79,92). Не вистачило лише 5см до бронзової медалі В. Павлиш (Харків). З результатом 19,30м вона посіла четверте місце. 7 місце посів металник диска В. Сидорів, його результат 63,78.

Позитивно можна оцінити виступ чоловічої естафетної команди 4x100 м у складі Константин Рурака, Сергій Осовича, О. Крамаренка, В. Дологодіна, яка посіла четверте місце, програвши тільки командам Канади, США та Бразилії. Жанна Пінтусевич у фінальному забігу на 100м у жінок фінішувала восьмою (11,14).

На XXVII Олімпійських іграх в Сіднеї (2000) команда легкоатлетів і в Україні складалася з 57 спортсменів. Виступ команди приніс глибоке розчарування українським прихильникам легкої атлетики. У заліку наша команда посіла 24 місце. Медалі українській збірній принесли Олена Говорова у потрійному стрибку (14,96 м) і Роман Щуренко в стрибках у довжину (8,31 м). Четверте місце у стрибках у довжину посів Олексій Лукашевич (8,26 м). В фінальних забігах 100 і 200 м приймала участь Жанна Пінтусевич, де показала результати 11,20 (5 місце) та 22,66 (8 місце). П'ятима у своїх видах були Інга

Бабакова (стрибки у висоту — 196см) і Тетяна Терещук (400 м з/б —53,96). Сьоме місце в бігу на 5000 посів Сергій Лебідь і восьме — Г. Горбунко в бігу на 400 м з/б.

У 2004 року Олімпійські ігри повернулися на свою батьківщину в Грецію (Афіни). У змаганнях з легкої атлетики приймали участь 2000 спортсмен і в з 197 країн світу (20% від усіх спортсменів, як і виступали в інших видах програми). Результати переможців у 28 видах з 46 перевищували результати чотирирічної давнини.

У склад української збірної увійшли 50 спортсменів — легкоатлетів. Вони вибороли 4 медалі (одна золота, одна срібна і дві бронзові) і за цим показником поділили 8 місце зі спортсменами Великобританії.

Найуспішніше з українських легкоатлетів виступив Юрій Білоног, який виграв золоту нагороду в секторі для штовхання ядра (проте через 9 років був дискваліфікований за рішенням ВАДА). Сенсаційно виступила на дистанції 100 м з бар'єрами Олена Красовська, яка виборола срібну медаль з результатом 12,45. Успішно виступила і інша бар'єристка, але на дистанції 400м - Тетяна Терещук. У півфіналі встановила рекорд України (53,37), а у фіналі змогла фінішувати третьою (53,44).

Найкраще з українських спортсменок у стрибках у висоту виступила Віта Стьопіна, яка подолала планку на висоті 202см, і тільки за спробама програла чемпіонці світу Хестрі Клуге (ПАР) і посіла третє місце. Ірина Міхальченко з результатом 196 см залишилася на 5 місці, а Інґа Бабакова з 193см — на 9-му. Ще кілька українських легкоатлетів боролися за місце на п'єдесталі пошани, але у підсумку залишилися на 5 місці. Це О. Антонова (метання диску — 65,75), Андрій Соколовський (стрибки у висоту — 232 см), Іван Гешко 5 місце (біг на 1500м - 3.35,82). З результатом 440 см Анжела Балахонова посіла шосте місце в стрибках з жердиною, а Наталія Добринська набравши 6255 очок закінчила змагання у семиборстві сьомою. Восьмими у підсумковому протоколі змагань були Т. Ляхович (метання спису — 62,75) і І. Секачова (метання молота —70,40). Взагалі, виступ легкоатлетів України на Олімпіаді — 2004 року видався більш вдалим, ніж на попередній Олімпіаді —2000 року у Сіднеї.

У Пекіні (2008 рік) у складі збірної України на іграх було 73 легкоатлети. Наталія Добринська виборола 1 місце у семиборстві набравши 6733 очка, Ірина Ліщинська 1500 м посіла 2 місце (4:01,63), а Наталія Тобіас була 3 місце (4:01,78), Денис Юрченко стрибок із жердиною виборов 3 місце (5 м 70 см), Олена Антонова метання диска посіла 3 місце з результатом 62 м 59 см.

Проте, окрім медальних виступів, близькими були до потрапляння на п'єдестал пошани інші наші спортсмени. Ганна Мельниченко семиборство (6165) та Віктор Кузнецов потрійний стрибок посіли 8 місце (16,68), Юрій Білоног у штовханні ядра виборов 6 місце (20,63), Олексій Касянов у десятиборстві зайняв 10 місце (8238). Юлія Кревсун на дистанції 800 м посіла 7 місце (1:58,73), Анна Міщенко на дистанції 1500 м здобула 9 місце (4:05,15), Анастасія Рабченюк у бігу

на 400 м з/б (53,96) та Віта Паламар у стрибках у висоту (199 см) посіли 5 місце, Вікторія Стобпіна стрибок у висоту посіла 12 місце (193 см), Ольга Саладуха у потрійному стрибку завершила змагання на 9 місці (14,70).

На Олімпійський грах у Лондоні 2012 року у складі збірної України було 78 спортсменів серед яких 31- чоловік та 47 – жінок. На іграх у Лондоні легкоатлети завоювали 3 бронзові нагороди та посіли 24 загальнокомандне місце.

Серед медалістів були Ольга Саладуха у потрійному стрибку (14,79), естафетна команда в бігу 4x100м у складі Олесі Повх, Христини Стуй, Марії Ремєнь та Єлізавети Бризгіної (42,04) та естафетної команди 4x400м (3:23,95).

Проте близькими до нагород були також Олексій Сікорський у метані молота 4 місце (78,25), у стрибках у висоту Богдан Бондаренко (2,29) та Андрій Проценко (2,25) посіли 7 та 9 місце, Олексій Касьянов у 10-ві посів 7 місце із сумою очок 8283, у 7-ві Людмила Йосипенко (6618) була 7, а Ганна Мальниченко (6392) посіла 10 місце, Ганна Князева у потрійному стрибку посіла 4 місце (14,56).

У 2016 році у Ріо-де-Жанейро, нашу країну представляло 65 спортсменів, серед них 19- чоловік та 46 – жінок. Наша команда виборола лише одну бронзова нагороду та посіла 36 загальнокомандне місце.

Отже, 3 місце у стрибках у висоту посів Богдан Бонбаренко (2,33), а 4 місце виборов Андрій Проценко (2,33), який лише по спробах поступився Богдану. Ірина Геращенко у стрибках у висоту (1,93) посіла 10 місце, Дмитро Косинський у метанні спису виборов 5 місце (83,95). Жіноча естафетна команда 4x400 м посіла 5 місце (3:26,64), а на дистанції 4x100 м виборола 6 місце (41,36). У метані молота Євген Виноградов здобув 11 місце (74,11). На дистанції 400м Ольга Земляк посіла 7 місце (51,24).

Рекомендована література

Основна:

1. Бєлїх М.О., Богачик П.Т., Синицький З.П. Легкоатлети України. 2-е доповнене і перероблене видання - Київ "Здоров'я",1979р.
2. Волошин А., Ксензенков. Час олімпійських стартів: нариси - Київ "Веселка",1970р.
3. Максименко Г.М. Спортивно-педагогічне вдосконалюваная /легка атлетика/ - Київ "Вища школа",1992р.
4. Конєстяпін В. Легка атлетика у Львівському інфізкультурті / Володимир Конєстяпін, Михайло Микич // Теорія та методика фізичного виховання. – 2006. – № 4. – С. 26 – 27.
5. Легка атлетика : правила змагань / за ред. В. Г. Конєстяпіна, П. П. Дацківа, М. С. Марцинюка, Г. В. Чорненької. – Івано-Франківськ : ІМСТА, 2009. – 240 с.
6. Легка атлетика : правила змагань на 2010–2011 рр. / пер. і упоряд. В. Г. Конєстяпін, П. П. Дацків, В. Й. Лемешко, В. І. Прокопенко, Г. В. Чорненька. – Л. : ЛДУФК, 2011. – 258 с. – ISBN 978-966-2328-17-2.
7. Досвід організації підвищення кваліфікації тренерів з легкої атлетики в

Україні / Михайло Акілов, Тетяна Самоленко, Володимир Конестяпін, Вячеслав Шутєєв // Молода спортивна наука України : зб. наук. пр. з галузі фіз. виховання, спорту і здоров'я людини / за заг. ред. Євгена Приступи. – Львів, 2013. – Вип. 17, т. 4. – С. 6 – 9.

8. Тиртишник В. Ритмо-темпова структура розбігу стрибків у висоту рекордсменки Світу серед юніорів Ярослави Магучіх / Вячеслав Тиртишник, Володимир Конестяпін, Ольга Павлось, Олена Ханікянц, Руслан Павлось // Фізична активність і якість життя людини : зб. тез доп. IV Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (10 черв. 2020 р.). – Луцьк: Східноєвроп. нац. ун-т ім. Лесі Українки, 2020. – С. 7.

<http://noc-ukr.org/about/history/>